

Lige fra den første forblæste forårsdag, fra det første møde kunne alle kvinderne i Basisgruppe 9 lide at være sammen.

Lone havde møjsommeligt indkaldt dem efter listerne fra den bevægede foredragsaften.

Kvinderne kom fra samme distrikt i hovedstaden. De var et bulder af fødder og stemmer opad trappen. De sad mast sammen på gulvet i en lavloftet stue på Christianshavn, tasker, ben og kvindestøvler overalt. Sollyset flimrede ind gennem de små ruder, der var lidt overgroede med vildvinsranker.

Basisgruppe 9 var startet med 37 medlemmer.

Og kvinderne skulle komme til at spille en væsentlig rolle i hinandens liv.

Gruppen blev næsten et avanceret, stormende kærlighedsforhold. En dramatisk familie, et sted hvor man kunne komme med alle sine private problemer, og altid sad der kloge og tålmodige medsøstre, som skar igennem al tågesnak og krævede kompromisløse valg. Til sidst oplevede kvinderne næsten ikke noget, uden at de tænkte, hvad mener de andre mon om det? Gruppen blev et åndehul, en åbenhed og en dyb fortrolighed, som langt overgik, hvad kvinderne nogen sinde havde fået ud af at være sammen med mænd. Her oplevede de det befriende, at mange af deres problemer også var alle de andres. Næsternerne sammen blev længere og længere, man kunne næsten ikke løsrive sig. Mænd blev mindre væsentlige i den nye frodige kvindeverden. Man talte ikke så godt med mænd. Mænd spillede så mange anstrengende magtspil. I lampelyset skulle der komme mange lattermilde diskussioner om, hvad man egentlig skulle bruge mændene til, udover samlejer og lidt forplantning, men det kunne jo strengt taget overståes på en times tid.

Aldrig før havde man følt omgangen med mænd så belastende og besværlig som nu. Oprøret trak sine lange skygger ind i privatlivet.

Nogle af gruppens mænd endte med rasende at smide telefonrøret på, bare en kvindestemme sagde: „Hallo“. Nogle mænd flygtede sammenbidt på værtshus, når gruppens aftenmøder foregik i „deres hjem“. Eller de skulle absolut gå ind til møderne, kredsede rundt og sagde nogle ironiske bemærkninger for at markere, at de sgu også bo-

ede der. Mændene blev mødt med total tavshed. Og først da de luskede ud af stuen, blussede kvindernes livlige samtaler op igen.

Enkelte mænd brugte andre metoder, de sad oppe hele natten og ventede. De væltede sig med erektion og hårde hænder over en træt kvindekrop i dobbeltsengen og hviskede surt: „Sig mig, hvad fanden laver I egentlig sammen!“, og ville have sagt noget helt andet.

Alt det gjorde kun hjemmelivet endnu mere indelukket.

Mange af kvinderne konstaterede lidt uroligt til aftenmøderne, at deres seksualbehov derhjemme var dalet betydeligt. For hvordan kunne man være i befrielseskrig mod mandssamfundet om dagen, og så hengive sig sexuelt og åbent til sin undertrykker om natten. Andre af gruppens søstre begyndte derimod at stå i forhold til flere og flere mænd, som de ikke ville bo sammen med. De befriede sig fra al vammel alvor, for hele kvinderollens højtidelige følsomhed og bollede løs, når de havde lyst, stod bare ud af sengen bagefter og var næsten lige så urørlige og sikre som mænd kunne være. Særlig Kristine var anderledes, men stod gerne til regnskab for det. Hun fortalte med stor åbenhed og lagde ikke skjul på alle de knubs og nedture, sådan et liv også gav. De andre lyttede uden kritik.

En aften foreslog en af søstrene, at gruppen skulle tage LSD for at afsløre, om der var politispioner mellem dem, sådan som der givet var indenfor andre oprørsgrupper. Kvinden forklarede ivrigt, „at strømmerne nok kunne lokkes til at fyre en fed, men aldrig ville tage et rigtigt trip. På den måde kunne de afsløres.“

Men gruppen afslog. Al brug af stoffer blev standset med hård hånd og kom aldrig til at spille nogen rolle indenfor kvindebevægelsen.

Basisgruppe 9 startede med, at alle kvinderne gik i brusebad sammen.

De vaskede al sminke og købte dufte af sig.

I begyndelsen var de generte ved hinandens nøgne kroppe og larmede desto mere. Men hele stemningen lettede, da en kraftig kvinde med tunge bryster råbte, at det her var pragtfuldt. Hun havde altid haft komplekser over sin mave efter at have født, og hvad opdagede hun så her i flokken. „Fra nu af skal min rynkemave være mit adelsmærke,“ forkyndte hun og hele hendes ansigt forsvandt i sæbeskum. De andre lo af lettelse og gik forsigtigt rundt mellem hinanden på

det glatte gulv. Den kraftige kvinde var Nina, en 25-årig medicin-studerende, som boede i et fast parforhold med en arkitektstuderende, som var far til hendes barn.

I badeværelset stod der en hængende bregne på en opsats og dryppede.

Da 37 kroppe blussede af sæbevask, gik det videre endnu. Som i en rus af begejstring begyndte de at smide kønsdiskriminerende ting ned i det tomme badekar. Ingen ville mere gå med ophængte bryster, med indsnørede maver, nu ville man være solidarisk med sin egen krop.

Nina stod med begge hænder solidt på badekarrets kant og kiggede på alt, hvad kvinderne på skift kylede ned i karret. Med høj auktionarrøst råbte hun: „31 bh'er, 15 rollons, to barberblade, seks flasker intim spray, et par kunstige øjenvipper, en æske kondomer af mærket Sorte Satan!“

Latteren kom og gik i det overfyldte badeværelse.

Karrets indhold blev overhældt med sprit og brændt af for åbent vindue.

Eftermiddagen mørknede.

Nina lagde kærligt hånden på alle skuldre og delte æblekage rundt. Kristine sad lænet opad en antik dragkiste, hun så op: „Nå du kan nok godt lide at røre ved folk, det må vi lære at gøre noget mere.“

Nina knælede ned og omfavnede skuespilleren, deres hoveder stødte blidt sammen: „Og jeg som altid har følt mig så genert overfor kendte piger.“

„Sig det ikke igen, I må ikke holde mig udenfor.“

„Det skal jeg huske.“

På væggen hang en plakate, hvor navnet Nixon var stavet med hagekors. Gruppen lagde arbejdsprogram og præsenterede sig.

„Går på seminariet,“ sagde Hanna.

„Sygeplejeelev,“ sagde Lone flovt.

Opad radiatoren sad en meget smuk og velskabt kvinde. Hun balancerede med tekruget på knæet og havde ingenting sagt endnu. Hun var så absolut gruppens skønhed med sit lange brune hår, sine bløde brune øjne og så rene ansigtstræk, at man uvilkårligt kiggede

to gange. Det var Åse på 27 år, gift og med to børn. En dæmpet skumring fyldte stuen nu.

„Jeg føler mig temmelig ilde tilpas,“ sagde Åse usikkert og rømmede sig. „Måske er jeg kommet i forkert selskab og I vil slet ikke have mig med.“

„Sludder,“ råbte Kristine, „ALLE kvinder kan være med.“

Åse så væk og hendes stemme sitrede svagt: „Jeg laver altså ingenting, jeg går derhjemme. Så ved I det.“

En pinlig stilhed bredte sig i stuen. Nogen tændte en lampe. Måske fordi gruppen ikke var så bevidstgjort endnu, og fordi Åse var så smuk, sagde en kvinde i frynset indianerdragt: „Jeg synes, hun har ret. Den slags hører ikke til i gruppen. Jeg får dårlige vibrationer af husmødre.“

„Skidt, hun er da en af vores,“ råbte en stemme. „Ved I ikke, at hendes mand er den tidligere formand for Studenterrådet og ...“

Resten af sætningen druknede i piften, hylen og forarget latter. Hvad ragede det gruppen, hvem en medsøster var gift med.

Det blev Nina, som afgjorde sagen. Og Nina gjorde dermed den erfaring, som skulle blive så afgørende for hendes rolle i Basisgruppe 9, at jo mindre man taler, jo mere hører folk efter, når man endelig siger noget.

Nina startede et kort forhør.

„Er du student?“

Åse nikkede.

„Så får du fjorten dages betænkningstid og indmelder dig derefter på en eller anden læreanstalt. Er det i orden. Ellers er det ud.“

„Hvad så med børnene?“

„Hvad så med vores andres børn!“

Åse undskyldte hastigt og lovede at rette sig efter gruppens henstilling.

Men før mødet blev opløst, nåede gruppen at gribe afgørende ind i endnu to medsøstres liv.

Pludselig ringede telefonen. Det blev en meget kort samtale. Bag efter sad Hanna i stolen og hendes ansigt var i opløsning. Al småsnakken forstummede. Var der noget i vejen? Hanna rystede på hovedet, hun følte sig bare lidt træt. Hun skulle ikke have stået så længe i køkkenet og bagt til gruppen. Fra da blev al værtindeærgerrighed forbudt, hjemmebagte æblekager forsvandt ud af gruppens liv

og blev erstattet af ølkasser og fælles betaling i en cigaræske.

„Måske er jeg heller ikke psykisk sund nok til at gennemføre en graviditet,“ sagde Hanna kort.

Alle så derhen.

„Hvem siger det?“, spurgte Nina uroligt.

„Ikke nogen.“

„Hvem var det, der ringede?“

„Ikke nogen.“

Nina smilede: „Er du sikker på det.“

„Så lad da være med at presse mig,“ svarede Hanna skarpt.

Mødet fortsatte, men blev kort efter afbrudt af Kristine, som sad og strøg over katten. Hun spurgte alvorligt, om der var nogen mening i, at man sad her og talte teoretisk om kvindens befrielse, når der i samme stue sad en kvinde og var helt ude af den. Hvorfor skjulte Hanna sine problemer. Hvad havde man en basisgruppe til, hvis man skubbede sine søstre fra sig og nægtede dem sin tillid.

Hele stuen var en vagtsom lytten.

„Var det din mand, der ringede?“, spurgte en.

Tavshed.

„Noget må der da være galt.“

Hanna tændte vredt en cigaret, hostede og slukkede den straks i sit fulde tekurs. Der tog de fejl. Hendes mand var tværtimod hendes eneste holdepunkt i tilværelsen, uden ham var hun gået tilbunds i nerver forlængst.

En fordømmende tavshed fulgte det svar.

Men siden de var så nysgerrige, måtte de da gerne få besked, Hanna løftede trodsigt sit hoved. Af hensyn til hendes graviditet havde hendes mand indledt et sexuel forhold til en af kontordamerne på sin arbejdsplads. Det var for at skåne hende. Derfor kom han ikke hjem i aften. Alt var helt fair. Han havde endda lagt kontordamens adresse på skrivebordet, hvis Hanna pludselig skulle blive dårlig herhjemme. „Jeg er så glad for den ordning,“ sagde hun og brast i gråd.

Stilhed mellem de mange søstre.

Kort efter lød et bulder af fodtrin nedad trappen. 18 søstre tog direkte ud i byen for at tale med mandens elskerinde.

De ringede på i en pæn ejendom.

Skridt fór rundt bag entrédøren ... så røg den op. Derinde stod en stærkt sminket kvinde, hendes gennemsigtige skjorte var åben helt ned til navlen. Kvindens opstemte velkomstmil blev afløst af åbenlys forvirring.

„I må være gået galt.“

Intet svar.

18 jævnaldrende trængte uden videre ind i lejligheden og satte sikkerhedskæden for. Kvinden blev mast helt ind i sin stue, hendes læber bævrede ubehersket. Så råbte hun op om politi og forsøgte samtidig at få knuppet sin bluse.

„Ring til politiet om hvad?“ Lone skubbede sig frem gennem flokken. „Om at du går i seng med en gravid kvindes mand. Det er vist ikke rigtig en politisag.“

„Jeg ved ikke, hvad du taler om,“ mumlede kvinden og hendes blik flakkede.

Hele gruppen stirrede.

Nina sagde roligt, at de var kommet for at tale alvorligt, men kammeratligt med hende.

„Om hvad. I er splittergale.“

Se, gruppen var ikke taget helt herud for at blive fyldt med løgn. Uanset om hun ville eller ej, så var hun nødt til at høre efter. Hun var en medsøster, som havde handlet usolidarisk overfor en gravid kvinde. Det kunne ikke tolereres i fremtiden.

„Jamen han sagde, at hans kone var indforstået,“ råbte kvinden. „Ved I ikke, at hun har det dårligt, sådan psykisk.“

„Dårligt af hvad?“

„Ja, det ved jeg ikke.“

„Dårligt på grund af dig, måske?“

Kvinden stirrede rasende rundt på de fremmede. Nej, den beskyldning var ikke sand. Rækkefølgen var forkert. Hun vidste bare, at han kom til hende, fordi han havde det skidt. Når en psykolog både havde belastende problemer på arbejdet og samtidig med konen derhjemme, så var det simpelt hen for meget. Kvinden bøjede hovedet og hviskede: „Han kan ikke klare sig uden mig,“ og blodet skyllede op i hendes kinder.

„At du kan få dig selv til at sige sådan noget bræk.“

„Se så at få knuppet den bluse.“

Nogen tændte det skarpe loftsllys. Ved radiatoren stod to flasker optrukken rødvin. Her stank af vamle røgelsespinde.

Pludselig satte kvinden sig opgivende ned på sofaen. De var alt for mange, hun magtede ikke at få dem til at forstå sagen set fra hendes side. Hans ord, der var sagt i en anden intim sammenhæng, hans brændende øjne, hans behov for trykthed ... hvad vidste de om det. Her i det uventede forhør kom alting bare til at lyde så løgnagtigt og banalt. De fik hende til at føle sig så ussel. Men troede de måske, det var morsomt at være afhængig af en gift mand, at være fraskilt kvinde og faktisk ret ensom, at sidde her i lejligheden aften efter aften og vente på, at den idiotiske telefon skulle ringe, mens hun aldrig selv kunne ringe hjem til ham. Og når han endelig kom, de få timer det kunne blive til, før han skævede til uret. Troede de måske det var morsomt at blive udvalgt, fordi man tilfældigvis sad i mandens forkontor. Hvad regnede mænd egentlig en sekretær for, når det kom til stykket.

„Så mangler vi vist bare, at du begynder at tude af selvmedlidenhed,“ sagde en.

„Hvorfor bruger du dog dine kræfter på et forhold, der er så håbløst!“

Tavshed.

„Hvad ... vil I gøre ved mig?“, spurgte kvinden bange.

„Vi vil have hende med i bevægelsen, ja hvorfor ikke,“ råbte en stemme. En overrasket latter bredte sig i stuen, selv Nina slog leende ud med armene. Fra sofaen betragtede kvinden vagtsomt de andre og fik sagt, at det ville hun da gerne, den bevægelse havde hun læst meget om i aviserne.

Så ringede dørklokken.

Lone åbnede. Hannas mand i fåreskindsjakke kom frem i døråbningen og standsede forbløffet. Han forsøgte at smile og fik så øje på den sammensunkne elskerinde i sofaen.

„Nå, du har nok besøg af en masse veninder?“, han gik istå.

En kvinde stillede sig foran ham og besmykkede ikke sine ord. Med grove vendinger udtrykte hun gruppens foragt overfor mænd, der opførte sig så ussel under deres koners graviditet. Det kunne ikke tolereres, derfor havde han ikke mere en elskerinde her i huset. Og hvis han skulle finde en ny ude i byen, skulle gruppen nok gå i aktion igen og få det standset.

„Og skrub så af, dit svin!“

„Din lille, lede so,“ Steen var blevet højrød i ansigtet.

En hel flok unge kvinder stirrede fjendtligt tilbage. Han forsøgte indigneret at appellere til elskerinden, men hun sad med sænket hoved og turde ikke møde hans blik. Så gik han.

Ude i entreen fortrød han, kom tilbage med et kunstigt smil og ville forklare sig. Han skiftede tonefald og var forstående, han værdsatte så afgjort kvindernes venskab med hans kone. Alligevel måtte han sige, at gruppen handlede overilet og uden kendskab til problemerne: „... en følelsesbetonet overreaktion, temmelig pinlig og umoden jeres alder taget i betragtning.“

Hvem der begyndte at skubbe, blev gruppen aldrig klar over. Pludselig skubbede de bare manden baglæns ud i entreen. Han råbte op, slog den nærmeste kvinde over munden og forsøgte at hage sig fast i kommoden. Nina greb en bøjle og knaldede den ned over hans fingre.

Bagefter låste de entrédøren og satte dørklokken ud af funktion.

Stemningen i lejligheden var trimlende høj. Søstrene satte sig i en rundkreds på gulvet, drak rødvinen og deres unge ansigter var bevægede. Når bare vi lærer at holde sammen er der ikke den sten, vi ikke kan løfte, sagde en.

De var så fulde af styrke og glæde over hinanden.

„Fremtiden er thitternes!“, råbte de i kor.